

set andet i Dihmers mærkelige Optagethed af Sagen end et uskyldigt Hang til at beskæftige sig med Snurrepibier. Nu faldt der pludselig et grelt Lys over hans forskellige Særheder, og jo mere han paa Hjemvejen tænkte over dem, desto alvorligere forekom de ham at være.

I nedslaaet Stemning vendte han tilbage til Favsingholm.

Meta stod paa en Trappestige og hængte Gardiner op. Han fortalte hende, hvad han havde hørt, og Meddelelsen virkede paa hende som en Jordrystelse. Hun maatte sætte sig ned paa Stigen.

„Saa har Jytte igen haft Ret! Kan du huske, hun sagde, at man i København ansaae ham for sindssyg? Hvad skal vi dog gøre?“

„Jeg maa naturligvis have Rede paa Forholdet. Jeg vil gaa over til ham endnu iaften.“

— — —

Torben havde tilbragt det meste af Eftermiddagen i sin Stue. Han sad nu i Mørkningen i en af de dybe Vinduesnicher og saae Vesthimlen flamme bag Parkens Træer. Han var lidt trist i Sindet, som han gerne blev det, naar Dagen svandt og den lange Nat ventede ham med Søvnløshed eller onde Drømme. Men han holdt af at sidde her om Aftenen og følge Solens Nedgang og Farvernes langsomme Henfalmen. Fortrolig som han var med den Tanke, at hans eget Liv inden næste Morgen kunde være udblæst som et Lys, der staar i Træk, havde han vænnet sig til at leve, som om hver Dag var hans sidste. Derfor blev alle Øjeblikke saa fulde af Betydning.

Da gamle Barbara viste sig og meldte Doktoren, bad